

Τζίμμου Κορίνης

ΙΝΤΡΙΓΚΑ ΣΤΟ ΙΟΝΙΟ

«Φοβού τους Δαναούς...» έλεγε το αρχαίο ρητό, αλλά η Σύλβια δεν είχε λόγους να υποψιάζεται ότι ο Τόνι ήταν κάτι περισσότερο από έναν ωραίο νεαρό Έλληνα που είχε βάλει στο μάτι μια νεαρή και όμορφη τουρίστρια....

Η ίντριγκα

Αθήνα, 20 Αυγούστου...

Ήταν μια από τις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού και για πολλοστή φορά, όπως κάθε καλοκαίρι, η Αθήνα ήταν πνιγμένη στο καυσαέριο. Το κυκλοφοριακό παρουσίαζε κι αυτό συμπτώματα ασφυξίας, ιδιαίτερα στους κεντρικούς δρόμους. Οι οδηγοί, που δεν έλεγαν να αποδεχτούν τη μοίρα της μεγαλούπολης, διαδήλωναν την αγανάκτησή τους με το αθεράπευτο και αγαπημένο συνήθειό τους: απανωτά και έντονα κορναρίσματα.

Στον απόμερο δρόμο όπου ήταν εγκατεστημένο το Προξενείο της Συρίας η κίνηση ήταν σχεδόν ανύπαρκτη και υπήρχε έντονη αστυνομική παρουσία: πέντε ειδικοί φρουροί αντί για έναν στην είσοδο του κτιρίου και, πέρα από αυτούς, από ένα περιπολικό της αστυνομίας στην είσοδο και στην έξοδο του δρόμου. Οι λιγοστοί περαστικοί κοινοστάκονταν σχολιάζοντας τα πρόσθετα μέτρα, που, όπως υπέθεταν, οφείλονταν στην κατάσταση που επικρατούσε στη Συρία και γενικά στη Μέση Ανατολή.

Στο γραφείο του στρατιωτικού ακόλουθου, που ήταν επιπλωμένο με ασυνήθιστη πολυτέλεια για τον σκοπό που εξυπηρετούσε, ο Τζαμάλ Σαφάρ, ένας γεροδεμένος Σύρος

με πυκνά φρύδια και παχύ μουστάκι, καθόταν στην άκρη της πολυθρόνας του και, με φανερή νευρική κατάσταση, ξεφύλλιζε την *International Herald Tribune*, τη διεθνή έκδοση των *New York Times*, πίνοντας αραβικό καφέ από ένα φλιτζάνι πλάι του. Το πανάκριβο σκαλιστό έπιπλο ήταν φορτωμένο με τηλεφωνικές συσκευές όλων των χρωμάτων, έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή και ένα πολυμηχάνημα που ήταν ταυτόχρονα εκτυπωτής, σκάνερ και φαξ. Στον τοίχο πίσω του κρεμόταν ένα τεράστιο κάδρο με τη φωτογραφία του Άσαντ.

Το ξαφνικό τερέτισμα του φαξ έκανε τον Σαφάρ να ανασχιρτήσει και να παρατήρει την εφημερίδα και τον καφέ. Έγειρε προς τη μεριά του μηχανήματος για να διαβάσει και, καθώς οι αράδες αποτυπώνονταν με γρηγοράδα πάνω στο χαρτί, τα δόντια του σφίχτηκαν και τα χαρακτηριστικά του σκλήρυναν.

«Τους γαμημένους τους Αμερικάνους!» πρόφερε, πνιχτά, στη γλώσσα του.

Εξακολούθησε το διάβασμα του κειμένου, που τυπώνοταν ακόμη, κι όταν το μηχάνημα σώπασε, έσκισε το τυπωμένο κομμάτι του χαρτιού, το διάβασε ακόμα μια φορά, λες και ήθελε να βεβαιωθεί ότι είχε διαβάσει σωστά, και ύστερα σηκώθηκε και βγήκε από το γραφείο του, βλαστημώντας χαμηλόφωνα. Τον τελευταίο καιρό μόνο άσχημα μαντάτα έδινε στους προϊσταμένους του, και το γεγονός ότι τώρα τους πήγαινε ακόμα ένα τον έκανε να μαντεύει τις αντιδράσεις τους. Και, όπως και τις προηγούμενες φορές, το μπαλάκι θα επέστρεφε σε εκείνον.

Το άσχημο ήταν ότι το μυαλό του, σε πλήρη σύγχυση από τα νέα που έφταναν από τη Δαμασκό, αδυνατούσε να σκεφτεί με τι τρόπο θα μπορούσε να ενεργήσει.

Κάννες, 20 Αυγούστου...

Στην πλαζ μπροστά στην ηλιόλουστη Κρουαζέτ επικρατούσε το αδιαχώρητο και, όπως κάθε μέρα, η πλειοψηφία των λουομένων ήταν γένους θηλυκού. Οι περισσότερες κολυμβήτριες, εντελώς μέσα στη μόδα, είχαν πετάξει και το τελευταίο φύλλο συκιάς και απολάμβαναν τον ήλιο και την αρμύρα όπως τις είχε γεννήσει η μάνα τους. Το ίδιο αδιαχώρητο επικρατούσε και στα εστιατόρια πάνω από την πλαζ, με τη διαφορά ότι εδώ οι πελάτες τηρούσαν κάπως τα προσχήματα – δεν έτρωγαν όπως τους είχε γεννήσει η μάνα τους.

Στην κοντινή μαρίνα επικρατούσε άλλου είδους αδιαχώρητο, με μερικά από τα πιο όμορφα σκάφη του κόσμου να συναγωνίζονται σε σχέδιο και σύγχρονο εξοπλισμό. Ανάμεσά τους το Volga, η θαλαμηγός του πασίγνωστου ρώσου μεγιστάνα Ντμίτρι Μπουχάρεφ, φάνταζε λες και ήταν σκάφος από το μέλλον.

Δυο μεγάλοςωμοι άντρες με άσπρα πανταλόνια και φανελάκια σταμπαρισμένα κυκλικά με το όνομα του σκάφους στα ρώσικα και στα λατινικά φύλαγαν σκοποί στο πόδι της σκάλας που συνέδεε το σκάφος με την προκυμαία. Τέσσερα μέλη του πληρώματος, που φορούσαν κι αυτοί άσπρα πανταλόνια και φανελάκια σταμπαρισμένα με το όνομα του σκάφους, κάθονταν στην αποβάθρα, στη σκιά που έριχνε το σκάφος, και κάπνιζαν συζητώντας – οι τρεις δηλαδή, γιατί ο τέταρτος, ένας ξερακιανός τριαντάρης με κατάμαυρο βλέμμα και μια λεπτή ουλή διαγώνια στο μέτωπο, καμωνόταν ότι λάβαινε μέρος στη συζήτηση, ενώ το μάτι του έπαιζε αδιάκοπα προς τη γέφυρα της θαλαμηγού.

Ήταν η ώρα που ο Ντμίτρι Μπουχάρεφ έπαιρνε το πρωι-

νό του με τη γαλλίδα φιλενάδα του και τους γονείς της, και δύο καμαρότοι σκοτώνονταν να προλάβουν τις επιθυμίες τους στο αποκλειστικό κατάστρωμα-μπολκόνι της πολυτελέστατης καμπίνας του, που είχε την ευρυχωρία διαμερίσματος και ήταν επιπλωμένη όπως λίγα στεριανά διαμερίσματα στον κόσμο.

Σε μια στιγμή, ο ξερακιανός τριαντάρης ανασκίρτησε. Είχε δει τον Μπαρίς Γκουρίν, τον καπετάνιο του Volga, με πλήρη στολή και χρυσές επωμίδες, να ανεβαίνει τη σκάλα κρατώντας ένα κινητό τηλέφωνο. Στη θέα του, ο Μπουχάρεφ αντέδρασε με φανερή δυσαρέσκεια, αλλά αυτό δεν σταμάτησε τον Γκουρίν, που πλησίασε διακριτικά, έσκυψε και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί.

Ο Μπουχάρεφ σκυθρώπιασε και άρπαξε το ακουστικό από το χέρι του. Ζήτησε συγγνώμη από τη φιλενάδα του και τους δικούς της και σηκώθηκε, για να απομακρυνθεί στο πιο ακριανό σημείο του καταστρώματος. Ο Γκουρίν χαμογέλασε απολογητικά στην κοπέλα και στους δικούς της και κατέβηκε τη σκάλα.

Ο ξερακιανός τριαντάρης, προσπαθώντας να μην προδοθεί στους άλλους, έστησε αυτί. Η φωνή του Μπουχάρεφ ίσα που έφτανε μέχρι την προκυμαία, αλλά ο ξερακιανός, έχοντας πείρα στο άκουσμα ανθρώπινων φωνών, λόγω επαγγέλματος, ακόμα και κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες, κατάφερε να ξεχωρίσει τα λόγια του.

«Τζαμάλ... Τι μπορώ να κάνω για σένα;»

Ο ξερακιανός τριαντάρης ανασκίρτησε. Δεν έπρεπε να χάσει αυτή τη συνομιλία με τίποτα! Από την άλλη μεριά, όμως, δεν έπρεπε να προδοθεί. Τις τελευταίες μέρες είχε αντιληφθεί τον καπετάνιο να τον κοιτάζει περίεργα κάθε φορά που τον έβλεπε να μπαίνει στην καμπίνα με τα μέσα επικοινωνίας.

Αθήνα, 20 Αυγούστου...

Συγκρατώντας με δυσκολία την οργή του, ο Τζαμάλ Σαφάρ στεκόταν τώρα όρθιος πίσω από το γραφείο του, με το κόκκινο τηλέφωνο κολλημένο στο αυτί του. Το φαξ που είχε φτάσει πριν από λίγο ήταν πεταμένο πάνω στο γραφείο. Μερικές από τις αράδες του ήσαν υπογραμμισμένες με κόκκινο μαρκαδόρο και σε ένα από τα περιθώρια ήταν σημειωμένο με αραβικούς χαρακτήρες το μήνυμα: «Να επικοινωνήσει ο Μπουχάρεφ με Κλέαρχο!».

«Όχι για μένα, καλέ μου φίλε» έλεγε στο τηλέφωνο. «Για τον Πρόεδρο. Μόλις πήραμε σήμα από τη Δαμασκό».

«Τι έγινε πάλι, τι πήγε στραβά;» ρώτησε η φωνή του Μπουχάρεφ από το τηλέφωνο.

«Ένα από τα φορτία κατασχέθηκε στην Ιταλία. Η Δαμασκόσ φοβάται άλλη κατάσχεση».

«Πιστεύουν ότι είναι δουλειά της CIA πάλι;»

«Τι άλλο;» απάντησε ο Τζαμάλ με τα δόντια σφιγμένα.

Άκουσε τον συνομιλητή του να σταματάει για να πάρει βαθιά ανάσα και να την αφήνει να βγει σιγά σιγά και με θόρυβο.

«Πώς διάβολο το μαθαίνουν κάθε φορά, μπορείς να μου πεις;» ρώτησε μετά.

«Αρχίζω να φοβάμαι ότι έχουν κρυστάλλινη σφαίρα και ότι διαβάζουν ό,τι κι αν κάνουμε».

«Μην είσαι ανόητος. Πες, καλύτερα, ότι είμαστε κράτος προδοτών».

«Δεν μου αρέσει να το παραδέχομαι αυτό» είπε ο Τζαμάλ βαριά. «Θα πρέπει να μιλήσεις στον Κλέαρχο, Ντιμίτρι».

«Το ξέρω» πρόφερε ο άλλος, βαριά κι αυτός. «Το ερώτημα είναι: Τι να του πω; Ιδέα δεν έχει τι είδους φορτίο παρέλαβε το πλοίο του από το Ταλίν».

«Θα πρέπει να εκμεταλλευτείς τη φιλία σας στο έπακρο» επέμεινε ο Τζαμάλ. «Δεν μπορούμε να χάσουμε κι αυτό το φορτίο – ειδικά αυτό το φορτίο!»

«Είναι δυνατόν να επιτεθούν σε πλοίο στη μέση της θάλασσας;» απόρησε ο άλλος. «Και μάλιστα σε περιοχή εκτός δικαιοδοσίας τους;»

«Οι ίδιοι όχι, αλλά θα βάλουν άλλους» του θύμισε ο Τζαμάλ. «Και δεν θα είναι η πρώτη φορά».

«Εντάξει, εντάξει» τον έκοψε ο Μπουχάρεφ, με ύφος ανθρώπου που δεν ήθελε να θυμάται τέτοια γεγονότα. «Άσε να μιλήσω με τον Κλέαρχο».

Ο Τζαμάλ έδειξε έντονη συγκίνηση. Ακόμα και η φωνή του ήταν σπασμένη όταν ξαναμίλησε. «Ντμίτρι, μην το ξεχάσεις! Αν ο Πρόεδρος δεν έχει το φορτίο σύντομα...»

«Ξέρω, ξέρω!» τον έκοψε ο Μπουχάρεφ με μεγάλο εκνευρισμό. «Κλείσε και θα σε πάρω εγώ».

Ο Τζαμάλ άφησε το κόκκινο τηλέφωνο πάνω στη συσκευή του και στάθηκε με το χέρι στο ακουστικό και το βλέμμα καρφωμένο στο κενό, προσπαθώντας να ξεπεράσει τη συγκίνηση που του είχε προκαλέσει η τηλεφωνική συνομιλία. Ο κίνδυνος για τον Πρόεδρο και το καθεστώς της Δαμασκού ήταν κάτι περισσότερο από ορατός. Οι Αμερικάνοι και οι Ευρωπαίοι ήσαν αποφασισμένοι περισσότερο από κάθε άλλη φορά να ισοπεδώσουν τη μοναδική χώρα της περιοχής που είχε το θάρρος να λέει όχι στα σχέδια της Γουόσινγκτον και να παραμένει προσδεδεμένη στο άρμα της Ρωσίας.

Κάννες, 20 Αυγούστου...

Ο Ξερακιανός τριαντάρης με την ουλή στο μέτωπο είδε τον

εργοδότη του να ζυγίζει το κινητό τηλέφωνο στο χέρι του σκεπτικός. Λες και αντιλήφθηκε ξαφνικά ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, έστρεψε το βλέμμα του προς την προκυμαία. Ο ξερακιανός άντρας ίσα που πρόλαβε να κοιτάξει τους συναδέλφους του και να καμωθεί ότι δεν είχε χάσει λέξη από τη συζήτησή τους.

Με την άκρη του ματιού του είδε τον Μπουχάρεφ, φανερά σκανδαλισμένο, να κοιτάζει προς τη μεριά του τραπεζιού. Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή η γαλλίδα φιλενάδα του τον κοίταζε με ένα τεράστιο ερωτηματικό στα όμορφα μάτια της. Φαίνεται ότι αυτό καθυσέχασε τον Ρώσο, γιατί της έκανε μια αόριστη χειρονομία που δεν σήμαινε τίποτε και κοίταξε το κινητό του τηλέφωνο, λες και περίμενε από εκείνο την απάντηση στο πρόβλημα που τον απασχολούσε.

Καταλαβαίνοντας ότι έπρεπε να κινηθεί γοργά, ο ξερακιανός τριαντάρης σηκώθηκε από την καρέκλα του, ανακλαδίστηκε και ανακοίνωσε στην παρέα του ότι θα πήγαινε μέσα για λίγο να ρίξει μια ματιά στα «μηχανήματά» του. Χωρίς να βιάζεται, ενώ στην πραγματικότητα σκοτωνόταν, προχώρησε προς τη ράμπα που συνέδεε το σκάφος με την προκυμαία. Έκλεισε το μάτι στους δυο σωματοφύλακες, που του το ανταπέδωσαν με τσιγκούνικα χαμόγελα, και προχώρησε στο πρυμναίο κατάστρωμα. Σταμάτησε για να στήσει αυτί προς το επάνω κατάστρωμα.

Ο Γκουρίν, ο καπετάνιος, που βγήκε ξαφνικά από το τσάρτρουμ, τον έκανε κυριολεκτικά να αναπηδήσει. Προσποιήθηκε ότι είχε ξαφνιαστεί και χαμογέλασε όσο πιο πλατιά μπορούσε – είχε αντιληφθεί το σμίξιμο των φρυδιών του πλοιάρχου και την καχυποψία που, τώρα τελευταία, έβλεπε τακτικά στα μάτια του.

«Γριγκόρι!» του είπε, με αισθητή την ψυχρότητα στη

φωνή του. «Για σένα έψαχνα. Πήγαινε ρίξε μια ματιά μέσα».

«Γιατί; Έγινε τίποτα;» ρώτησε ο Γκριγκόρι, πασχίζοντας να μην προδώσει τα αληθινά του αισθήματα.

«Ένας από τους δέκτες εκπέμπει εκείνο το περίεργο σήμα πάλι... Μου θυμίζει κώδικα Μορς – αν είναι δυνατόν, στην εποχή μας».

Ο Γκριγκόρι γέλασε ψεύτικα και έκανε μια χαρακτηριστική χειρονομία. «Κάποιος θα έχει βάλθει να μας κάνει πλάκα!» είπε. «Πάω να τσεκάρω πάντως».

Έκανε μια καθησυχαστική χειρονομία στον Γκουρίν και ξεκίνησε για τον θάλαμο επικοινωνίας. Στην πόρτα κοντοστάθηκε, για να βεβαιωθεί ότι ο πλοίαρχος είχε απομακρυνθεί, και ύστερα μπήκε μέσα και έσπευσε να καθίσει στην κονσόλα. Είχε ακούσει κι αυτός το περίεργο ταπ ταπ που εξέπεμπε ένας από τους δέκτες. Έριξε άλλη μια ματιά στην πόρτα, για να βεβαιωθεί ότι ήταν μόνος, και, πιάνοντας ένα μολύβι, άνοιξε το μικρόφωνο και άρχισε να το χτυπάει με το μολύβι σύμφωνα με τον κώδικα του Μορς.

Ο Ντμίτρι Μπουχάρεφ έσφιξε τα χείλη και πληκτρολόγησε ένα νούμερο στο κινητό του. Καθώς περίμενε να γίνει η σύνδεση, στράφηκε και προχώρησε στην άλλη πλευρά του καταστρώματος, όσο πιο μακριά μπορούσε από το τραπέζι όπου κάθονταν η φιλενάδα του και οι γονείς της.

Η σύνδεση έγινε τελικά, αλλά δεν ήταν πολύ καλή.

«Ναι!» είπε μια φωνή, με φόντο έντονα παράσιτα.

Ήταν τόσο στρεβλωμένη, που για μια στιγμή ο Μπου-

χάρεφ νόμισε ότι είχε πάρει λάθος νούμερο. «Μπορώ να μιλήσω στον κύριο Κλέαρχο, παρακαλώ;» είπε με προσοχή.

«Ο ίδιος. Ποιος μιλάει;»

«Φάνη! Η γραμμή είναι πολύ κακή. Εδώ Ντμίτρι!»

Με τη φαντασία του είδε τον μεγαλοεφοπλιστή Φάνη Κλέαρχο στο πολυτελές γραφείο του, που το είχε επισκεφτεί πολλές φορές, να στέκεται μπροστά στην τεράστια τζαμαρία, που έβλεπε στο λιμάνι του Πειραιά, και να καπνίζει το πούρο του, σίγουρος για το μέλλον της αυτοκρατορίας του.

«Ντμίτρι... κωλόφαρδε! Έμαθα πως είσαι στις Κάννες πάλι και ότι κάνεις μάτι στις ξεβράκωτες που κολυμπάνε στην Κρουαζέτ!»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό, Φάνη!» απάντησε ο Μπουχάρεφ, προσπαθώντας να δώσει λίγη ζωή στον πένθιμο τόνο της φωνής του. «Περνάω τόσες ώρες στο τηλέφωνο, που τα αυτιά μου έχουν βγάλει φουσκάλες, όπως τα αυτιά των παλαιστών».

«Εγώ νόμιζα ότι τις φουσκάλες τις είχε βγάλει το πουλί σου!» τον πείραξε ο συνομιλητής του. «Έμαθα ότι πηδάς φίνο πράγμα αυτές τις μέρες!»

Ο Μπουχάρεφ γέλασε σύντομα και έριξε μια σύντομη ματιά στη Ζανίν, την τελευταία από τις κοσμικές που είχαν κλέψει την καρδιά του και που τον παρακολουθούσε από το τραπέζι ανήσυχα. Για να μη χάσει τον ειρμό του, της έστρεψε την πλάτη.

«Είναι πραγματικά πολύ όμορφη» είπε στο τηλέφωνο. «Το κακό είναι ότι δεν πάει πουθενά χωρίς τους γονείς της... Μπορείς να το πιστέψεις; Έχουμε κηδεμόνα!» Ο Μπουχάρεφ βάλλθηκε να κόβει βόλτες πάνω κάτω στο κατάστρωμα. «Φάνη, άκουσέ με. Έχω ένα πρόβλημα».

Από την άλλη άκρη της γραμμής, ο Κλέαρχος έσκασε στα γέλια. «Εσύ έχεις πρόβλημα;» είπε λες και δεν πίστευε στ' αυτιά του. «Εμείς έχουμε πρόβλημα. Κυβέρνηση έχουμε και κυβέρνηση δεν βλέπουμε, οι συμπατριώτες μου έχουν ξεχυθεί στους δρόμους και κατηγορούν ο ένας τον άλλο για φτώχεια και διαφθορά. Καλά καλά δεν έχουμε νερό να πιούμε, βρε Ντμίτρι, μόνο και μόνο επειδή σφίξανε λίγο οι ζέστες!»

«Δώσε μου την προσοχή σου για μια στιγμή, σε παρακαλώ» είπε ο Μπουχάρεφ, μην κρύβοντας τη στενοχώρια του. «Θυμάσαι εκείνη τη μικρή χάρη που σου είχα ζητήσει;»

«Τρεις κάσες από το Ταλίν; Ε, τις παραλάβαμε, όπως μου είπαν οι δικοί μου».

«Το ξέρω, το ξέρω. Δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Έχεις ιδέα πού βρίσκεται το πλοίο αυτή την ώρα;»

Ο Κλέαρχος κάγχασε από την άλλη μεριά. «Ξέρω πολύ καλά πού βρίσκεται το κάθε πλοίο μου οποιαδήποτε στιγμή και ώρα της ημέρας!» απάντησε θυγμένος. «Για άσε με να σκεφτώ μια στιγμή... Ο Θαλάσσιος Τιτάνας πρέπει να βρίσκεται κάπου στο Ιόνιο πέλαγος και να κατευθύνεται προς Πειραιά. Στον Πειραιά δεν θέλεις να παραδοθούν οι κάσες;»

«Ναι, αλλά υπάρχουν άνθρωποι που έχουν άλλα σχέδια».

«Πώς;» έκανε ο Κλέαρχος, μην κρύβοντας το ξάφνιασμά του. «Κάποιοι άλλοι έχουν σχέδια για τις δικές σου κάσες;»

«Είναι ολόκληρη ιστορία, Φάνη. Οι άνθρωποι που σου λέω είναι ικανοί να σαλτάρουν πάνω στο πλοίο και να τις αρπάξουν».

Το τηλέφωνο βουβάθηκε για μια στιγμή. Ο Μπουχάρεφ δαγκώθηκε. Ήταν σίγουρος ότι είχε καταφέρει να αφήσει

τον συνήθως σκληροτράχηλο και αθυρόστομο Κλέαρχο με ανοιχτό το στόμα.

«Να σαλτάρουν στο πλοίο μου;» τον άκουσε να προφέρει δύσπιστα. «Για να αρπάξουν τρεις κάσες με ανταλλακτικά κομπιούτερ; Ασφαλώς δεν θα μιλάς σοβαρά, έτσι; Γιατί να κάνει πειρατεία κάποιος για μια μικρή παρτίδα εξαρτημάτων κομπιούτερ που μπορεί να τα βρει στην αγορά ένα φράγκο η κλοτσιά;»

Ο Μπουχάρεφ βρέθηκε σε αμηχανία. «Δεν πρόκειται για συνηθισμένα εξαρτήματα, Φάνη» ομολόγησε με δυσκολία.

Για μία ακόμα φορά το τηλέφωνο βουβάθηκε. Ο Μπουχάρεφ κατάλαβε ότι το μυαλό του Κλεάρχου είχε αρχίσει να παίρνει τις σωστές στροφές. Και το επιβεβαίωσε με τον τρόπο που πρόφερε τις επόμενες κουβέντες του.

«Νόμιζα ότι ήσουν φίλος, ότι μπορούσα να σου έχω εμπιστοσύνη, βρε Ντμίτρι».

«Και μπορείς, Φάνη! Είμαι πραγματικός φίλος! Γι' αυτό και σε πήρα στο τηλέφωνο. Απλώς δεν ήθελα να σε κάνω να χάσεις τον ύπνο σου. Άκουσέ με, το ζήτημα είναι σοβαρό. Αυτές οι κάσες πρέπει να απομακρυνθούν από το πλοίο σου πριν φτάσει στον Πειραιά».

«Να πεταχτούν στη θάλασσα δηλαδή; Αυτό εννοείς;» έκανε ο Κλέαρχος, πάλι δύσπιστα.

«Όχι ακριβώς!» βιάστηκε να απαντήσει ο Μπουχάρεφ. «Πες μου, έχεις εμπιστοσύνη στον καπετάνιο σου; Για να κρατήσει ένα μυστικό, εννοώ».

«Ο Βαρδής είναι σαν οικογένεια. Τον έχω κοντά μου είκοσι ολόκληρα χρόνια».

«Πολύ ωραία!» έκανε ο Μπουχάρεφ φανερά ανακουφισμένος. «Αν του έχεις εμπιστοσύνη, τότε η δουλειά μπορεί να γίνει!»

Ιόνιο πέλαγος, 20 Αυγούστου...

Η νύχτα ήταν φεγγαρόφωτη και η ήρεμη θάλασσα γυάλιζε σαν καθρέφτης κάτω από το άπλετο φως του αυγουστιάτικου φεγγαριού. Το φορτηγό Θαλάσσιος Τιτάνας, που γλιστρούσε πάνω της με μειωμένη ταχύτητα, έμοιαζε με τεράστιο φάντασμα. Πάνω στη γέφυρα με τον υπερσύγχρονο εξοπλισμό, ο καπετάν Γιάννης Βαρδής στεκόταν πλάι στον υπεύθυνο γέφυρας και έψαχνε τον ορίζοντα με ένα ζευγάρι ισχυρά κιάλια. Μπροστά του, πάνω στην κονσόλα διακυβέρνησης, ήταν απλωμένος ένας θαλάσσιος χάρτης της περιοχής των Επτανήσων.

Λες και είχε δει αυτό που έψαχνε, ο καπετάν Βαρδής χαμήλωσε τα κιάλια από τα μάτια του και συμβουλευτηκε τον χάρτη. Με το δάχτυλό του ακολούθησε μια πορεία σε ένα σύμπλεγμα μικρών νησιών ανάμεσα στη Στερεά Ελλάδα και στη Λευκάδα. Σταματώντας το δάχτυλό του σε ένα σημείο ανάμεσα στον Σκορπιό και στο Μεγανήσι, ύψωσε το βλέμμα του στον υπεύθυνο γέφυρας, που παρακολουθούσε πάνω από τον ώμο του. Ο τελευταίος κατένευσε σχεδόν αδιόρατα και διόρθωσε ελαφρά την πορεία του σκάφους.

Ο καπετάν Βαρδής βγήκε βιαστικά από τη γέφυρα και κατέβηκε στο κατάστρωμα. Ο λοστρόμος και τέσσερις από το πλήρωμα ήσαν ακουμπισμένοι στα ρέλια της κουπαστής και κάπνιζαν συζητώντας. Στα πόδια τους κείτονταν τρεις ορθογώνιοι όγκοι που έμοιαζαν με υπέρογκα πουγκιά, έτσι όπως ήσαν δεμένοι με χοντρό σκοινί στην κορυφή τους, το πισσαρισμένο κανναβάτσο που τα τύλιγε. Γύρω στον «λαιμό» του κάθε πουγκιού ήταν περασμένη και μια μακριά αλυσίδα που κατέληγε σε μικρή άγκυρα.

Πρώτος αντιλήφθηκε τον Βαρδή ο λοστρόμος και έσπευ-

σε να πετάξει το τσιγάρο του στη θάλασσα. Οι τέσσερις άλλοι τον μιμήθηκαν και στάθηκαν κλαρίνο πλάι του, καθώς ο Βαρδής έφτανε κοντά τους με μεγάλες δρασκελιές.

«Όλα εντάξει, παιδιά;» ρώτησε.

«Ναι, καπετάνιε» απάντησε ο λοστρόμος. «Πιο στεγανά δεν θα μπορούσαν να γίνουν. Αλείψαμε το κανναβάτσο και με πίσσα, όπως βλέπεις».

Ο Βαρδής επιθεώρησε τους ογκώδεις μπόγους με μια γρήγορη ματιά και κούνησε το κεφάλι του με ικανοποίηση. «Είναι αρκετά βαριές οι άγκυρες;» ρώτησε. «Θα κρατήσουν;»

«Είναι γερές για να κρατήσουν μέτριο σκάφος σε φουρτούνα» απάντησε ο λοστρόμος.

«Και το υπόλοιπο πλήρωμα;»

«Κοιμούνται του καλού καιρού όλοι τους».

«Ωραία!» σχολίασε ο καπετάν Βαρδής φανερά ικανοποιημένος. «Περάστε τις άγκυρες πάνω από τα ρέλια και περιμένετε το σινιάλο μου. Προσπαθήστε να ρίξετε τις κάσες στη θάλασσα ταυτόχρονα για να μη σκορπίσουν. Και να θυμόσαστε, αυτό που κάνουμε είναι προσωπική χάρη για τον κύριο Κλέαρχο!»

«Δεν χρειάζεται να μας το πεις, καπετάνιε» είπε ο λοστρόμος. «Κι εγώ και τα παλικάρια ξέρουμε πολύ καλά γιατί κάνουμε ό,τι κάνουμε... Πάμε, παιδιά!»

Οι τέσσερις ναύτες βοήθησαν ο ένας τον άλλο για να περάσουν τις άγκυρες πάνω από τα ρέλια, στηρίζοντας τα δέματα με τα γόνατά τους για να μην παρασυρθούν από το βάρος τους. Ο καπετάν Βαρδής παρακολουθούσε ικανοποιημένος. Σε μια στιγμή έγειρε πάνω από την κουπαστή για να κοιτάξει μπροστά, προς την πλώρη. Ύψωσε το χέρι του και, μόλις είδε τον σκοτεινό όγκο ενός νησιού να διαγράφεται στον ορίζοντα, το κατέβασε γοργά.

Οι ναύτες συντονίστηκαν και έριξαν τους τρεις ογκώδεις μπόγους στη θάλασσα σχεδόν την ίδια στιγμή. Οι βαριές άγκυρες τους παρέσυραν στο νερό με ταχύτητα. Το πλατσούρισμά τους πνίγηκε από τον βόμβο των κινητήρων του σκάφους. Έπλευσαν για μια στιγμή στον αφρό και ύστερα παρασύρθηκαν προς τα κάτω από τις άγκυρες και βούλιαξαν.

Στηριγμένος στα ρέλια, ο καπετάν Βαρδής έγειρε πάλι προς τη θάλασσα για να βεβαιωθεί ότι είχαν βουλιάξει και οι τρεις μπόγοι, καθώς ο τιμονιέρης διόρθωνε την πορεία του σκάφους για να απομακρυνθεί από την επικίνδυνη για τον όγκο του περιοχή του νησιού. Κούνησε το κεφάλι του με φανερή ανακούφιση, έριξε μια ευχαριστήρια ματιά στον λοστρόμο και στους ναύτες και τράβηξε προς τη γέφυρα πάλι.

Όταν πράκτορες της CIA συγκρούονται στο Ιόνιο με μια συμμορία που προσπαθεί να προωθήσει ένα ύποπτο φορτίο στη Συρία, ένας μικροκακοποιός βρίσκεται αναπάντεχα μ' έναν φόνο στην πλάτη του και με τη μοναδική ευκαιρία να διεκδικήσει λύτρα για να το επιστρέψει στον νόμιμο ιδιοκτήτη του.

Μια όμορφη 17χρονη κοπέλα πέφτει θύμα της γοητείας του και βρίσκεται μπλεγμένη σε μια απίστευτη περιπέτεια. Μια μητέρα ζει ώρες αγωνίας διαπιστώνοντας ότι η κόρη της κάνει το ίδιο σφάλμα που είχε κάνει κι εκείνη στην ίδια ηλικία. Κι ένας σκληροτράχηλος και κυνικός δημοσιογράφος παίζει κορόνα γράμματα την καριέρα του, αλλά και την ίδια του την υπόσταση, προκειμένου να σώσει από θανάσιμο κίνδυνο τη νέα γυναίκα που έχει μπει στη ζωή του, να παραδώσει στη δικαιοσύνη μια ομάδα αδίστακτων κακοποιών και να αποκαταστήσει μια μεγάλη αδικία που, άθελά του, είχε διαπράξει στο παρελθόν.

ISBN 978-618-03-0727-6

9 786180 307276

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80727